

disse end den, der ligger i selve det omhandlede Forbegods' Omfang og i den naturlige Grænse for Muligheden af Lønnende Jordforbedringer osv., i det Lagtinget i Sidstafvigte Sommer forelagte Udfast foreslaaet, at Bevilgelsen af hver enkelt Understøttelse helt lagdes i Ministeriets Haand, saaledes at der ved Fastsettelsen af de Beløb, der eventuelt i Henhold til Loven paa de aarlige Finanslove vil være at opføre til Grundforbedringer paa Statens Fæstegods paa Færøerne, vilde kunne gives en bindende Norm for, hvad der af Statskassen i det paagældende Finansaar maa anvendes her til. Lagtinget, der allerede under Forslagets tidligere Gang havde udtalt sig for, at der gives Fæsterne et ligefremt Retsskrav, saa at de, naar Justitsministeriets Godkendelse af Planen for Udførelsen af det paagældende Arbejde (jfr. § 2) foreligger, kunne være sikre paa at erholde den fulde Lovhjemlede Godtgørelse for de udførte Forbedringer, har imidlertid bestemt fastholdt sit Ønske om, at Sagen ordnes paa denne Maade, men har ved Siden heraf i sin Indstilling gjort gældende, at det ikke desto mindre vil staa i Ministeriets Magt gennem Godkendelsesmyndighedens Anvendelse at gennemføre en passende Begrænsning af de Summer, paa hvilke der vil blive rejst Krav. Da en saadan Opfattelse af Betydningen af den omhandlede Myndighed, hvorefter denne ikke skal være indskrænket til kun at angaa selve den indsendte Plans Hensigtsmæssighed, om den end ikke oprindelig var forudsat af Ministeriet, skønnes at være forenelig med Ordene, og da det, naar Bestemmelsen forstaaes saaledes, vil være uden Betænkelighed i øvrigt at indrømme Fæsterne et Retsskrav, har man ment paa dette Punkt at kunne imødekomme Lagtingets Ønske.

Med Hensyn til Bestaafenheden af de Forbedringer, for hvilke der vil kunne ventes Understøttelse, kan der formentlig paa Forhaand ikke opstilles andre Betingelser end de her foreslaaede, at de paagældende Arbejder skulle have forøget Fæstets Driftsværdi, og — hvad der er en Selvfølge — at der ikke gives Godtgørelse for saadanne Grundforbedringer eller Bygningsforetagender, som det ifølge Lovgivningen eller Fæstebrevet har været Fæsterens Pligt at udføre, saaledes navnlig ikke for sædvanlig Istandsættelse af de til Fæstegaardene hørende Inventarbygninger.

Til § 2.
Den her foreslaaede Ordning er i Realiteten uforandret optaget efter Lagtingets oprindelige Forslag, og maa formentlig er-

tendes at frembyde tilstrækkelig Garanti for Statskassens Interesser.

Til § 3.

Lagtinget havde i Udfastet af 1889 foreslaaet Understøttelsen for Grundforbedringers Vedkommende hvedt i Form af 3 pCt.s Laan, hvis Afbetaling skulde afhænge af den paagældende Forbedrings Varighed og Nytte for Fæstet, og kun for Bygningers Vedkommende som en Erstatning, der vilde være at udbetale Fæsteren mod vedvarende Forhøjelse af den aarlige Fæsteafgift med et Beløb svarende til 3 pCt. Rente af Erstatningen. Ministeriet maatte imidlertid finde det urigtigt at hvede Understøttelse i Form af Afbetalingslaan, fordi den i saa Fald, eftersom Fæsteafgifterne af det færøste Kongsgods ikke administrativt kunne forhøjes, paa den eller de afdragende Fæsters Beføstning vilde komme de efter Laanets Tilbagebetaling tiltrædende Fæstere gratis til gode. Det fandtes derhos rettest, at Lejeforhøjelsen altid fastsattes til fuld sædvanlig Rente af den hvede Godtgørelse, idet man gif ud fra, dels at Statskassen som Jorddrot i alt Fald ikke burde tabe ved Foranstaltningen, dels at en Grundforbedring eller lignende, som Brugeren ikke kan være tjent med at foretage, naar han efter dens Fuldførelse skal forrente Udgiften ved den med 4 pCt., i Virkeligheden ikke kan siges at betale sig. I det Lagtinget i Sommeren 1891 forelagte Udfast ændredes derfor Tingets Udfast derhen, at Understøttelsen i alle Tilfælde hvedes Fæsteren som en Godtgørelse for den paa Forbedringen anvendte Beføstning, og at den aarlige Leje fra Godtgørelsens Udbetaling at regne for bestandig vilde være at forhøje med et Beløb lig 4 pCt. af den hvede Erstatning. Lagtinget har imidlertid under Paaberaabelse af, at den af Ministeriet imod den foreslaaede Tilbagebetaling anførte Betragtning kun passer paa Forbedringer, der ere af en stedsevarende Karakter, men ikke paa midlertidige Forbedringer, og at Jordforbedringer paa Færøerne vanskelig vilde betale sig i den Forstand, at man af den anvendte Beføstning faar en Lønnende Rente, atter foreslaaet dette ændret derhen, at Lejeforhøjelsen vel i alle Tilfælde bestemmes til et Beløb lig 4 pCt. af den hvede Erstatning, men at denne Forhøjelse paa den anden Side indskræntes til at gælde for et Tidssrum af 50 Aar, i hvilket Tidssrum Godtgørelsen, naar Renten af samme kun beregnes til 3 pCt., og Resten af Lejeforhøjelsen betragtes som Afbetaling, vil være tilbagebetalt i noget under 50 Aar. Da Ministeriet imidlertid, om man end ind-